

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis, Seu Resolutio Casuum Conscientiæ

Juxta Sacram Scripturam, Canones, Et Sanctos Patres

Continens Tractatus de Sacramentis Pœnitentiæ & Extremæ Unctionis;
necnon varia summorum Pontificum Decreta, contra Moralis corruptæ
propositiones, & alia

Genet, François

Parisiis, 1703

Q. 17. Possunt-ne simplices Confessarii propriâ autoritate imponere
pœnitentias publicas, non consulto Episcopo Diœcesano?

urn:nbn:de:hbz:466:1-40817

infames, ut meretrices, concubinarij, sceneratores, magi, blasphemi, & alij ejus generis publici peccatores, nisi de eorum Pœnitentia, & emendatione constet, & publico scandalo prius satisfecerint.

Quæst. 17. Possunt-ne simplices Confessarii propria authoritate imponere pœnitentias publicas, non consulto Episcopo Diœcesano?

Resp. Ut huic quæstioni satisfaciamus, supponendum est dividi posse pœnitentias publicas in solemnes, & simpliciter publicas. Pœnitentia solemnis ea dicitur quæ solemniter ab Episcopo indicitur die Cinerum, quo die de Ecclesia pœnitentes ejiciuntur, usque in diem in Cœna Domini, ut præscribitur in Rituali Romano publicato à Clemente VIII. anno 1595. p. 3. tit. *De Expulsione publicè pœnitentium ab Ecclesia, in feria 4. Cinerum.* Cùm hæc Pœnitentia solemnis imponi possit à solo Episcopo, simplices Confessores eam injungere facultatem non debent: verumtamen pœnitentes hortari possent, ut se Episcopo sistant, ad eam ab ipso recipiendam, si compertum haberent Episcopum eam aliis pœnitentibus imponere velle, ineunte Quadragesimâ.

Quantùm verò ad Pœnitentiam publicam, sed non solemnem, constat non modò ab omnibus Confessariis imponi eam posse suis pœnitentibus, iis in Diœcesibus, in quibus impositio hujusmodi satisfactionum publicarum expressè non est Episcopo reservata, verùm etiam præceptam esse à Concilio Tridentino; ut vidimus in quæstione præcedente. Nihilominus tamen in casu quodam extraordinario, ubi Confessarius dubitat, de publica Pœnitentia à se imponenda, seu qualem publicam Pœnitentiam possit imponere, consulat prudenter Episcopum necesse est, ut egregiè traditum est

De Sacram. Pœnit. Cap. VII: 117

in excellenti Instructione typis edita anno 1661. Gallico idiomate ab Illustrissimo Præsule Felici Vialard Episcopo Catalaunensi super Marnam.

Ecclesiastica disciplina, inquit, *qua peccatores publicos*, publicæ subjicit Pœnitentiæ, ut sanctissimè fuit ab Apostolis stabilita, ita à Patribus omnibus & Conciliis recepta, etiam in sæculo præterito à Concilio Tridentino instaurata, à summis Pontificibus sanctisque deinceps sequentibus Præsulibus, & præsertim à S. Carolo cum insigni utilitate populorum sibi commissorum, & denique à Clero Gallicano in usu revocata, per Instructiones Confessariis datas, ab eodem S. Carolo, de quibus superius diximus, quasque idem Clerus Gallicanus, vertendas imprimendasque, & publicandas curavit, non ita pridem linguâ vulgari, authoritate sua illas omnibus hujus regni Præsulibus commendando, ut eas tanquam certas regulas, in administratione Sacramenti Pœnitentiæ, omnes Confessarii sequantur.

Cùm inquam hæc disciplina tantoperè comprobata, tam sancta & Apostolica, tam justa & utilis, non minùs sit necessaria, hoc corrupto quo vivimus sæculo, quàm in præcedentibus, ut scandala, quæ Christianam deturpant religionem, cum bonorum omnium gemitu, penitùs expellant, quippe quæ infinitam malorum Christianorum multitudinem in inferos præcipitant.

Rogamus & obrestamur, Decanos, Promotores, per charitatem Christi Domini nostri, per gloriam ejus, & animarum salutem, quibus salvandis debent incumbere, per adventum ejus, ultimumque judicium, ut omnimodo eam introducere, & in Diœcesi nostra fovete conentur: quocircà quoties ad ipsos

„ accesserint publicè blasphemantes , concub-
 „ narii omnibus noti , meretrices , ebriosi scan-
 „ dalosi , Festorum & Dominicarum dierum
 „ violatores , qui manifestas exercent inimici-
 „ tias , & alii similes peccatores , iis absolutio-
 „ nem non impertiantur , neque ad Sacramen-
 „ torum participationem admittant , nisi prius
 „ scandalum sustulerint , & publicam satisfactio-
 „ nem peccati gravitati aliquo modo convenien-
 „ tem præstiterint , sive peccatum suum cum
 „ dolore confitendo , coram iis , quos scandalo
 „ affecerunt , vel etiam coram aliis viris honore
 „ dignis : sive aliquid tribuendo ad Ecclesiæ or-
 „ natum , ut ita scandalum aliquo modo repa-
 „ rare valeant , ut illis præscriptum fuerit : sive
 „ aliquo demùm alio modo scandali magnitudi-
 „ dini congruo. Præterea Curatos omnes &
 „ Confessarios à nobis approbatos hortamur , ut
 „ eodem modo se gerant erga peccatores publi-
 „ cos , neque his indulgentiores sint , propter
 „ rationes aliquas mundanas , aut infirmitatem
 „ aliquam suo munere minùs dignam.
 „ Ubi verò scandalum modum exceßerit , nec
 „ satis compertum habuerint tunc Parochi , qua-
 „ lem Pœnitentiam imponere debeant , aut qua-
 „ lem pœnitentes subire possint , quemadmodum
 „ accidere solet in singularibus certaminibus , di-
 „ vortiiis , cognatorum inimicitiiis , & aliis hu-
 „ jusmodi peccatis ; iis significabunt Decani,
 „ nos id velle priùs scire , quàm quidquam sta-
 „ tuant , aut exequantur : idque ipsum à Decanis
 „ in similibus casibus servari volumus.

Quæst. 18. Quasnam pœnitentias publicas
 posset Confessarius injungere in praxi pecca-
 toribus publicis ?

Resp. Cum præcipua ratio propter quam
 imponitur Pœnitentia publica , sit ad meden-
 dum scandalo , ut ait Concilium Tridentinum,